

sållad med flockiga moln, liknande ständigt skiftande mosaiker. Ljuset vi sända seleniterna, hvilket vi kalla *det gråa* och hvilket vi ända härifrån kunna observera straxt efter nytändningen, varierar således ständigt i styrka.

Denna rörlighet, denna ständiga vaxling i jordens utseende måste hos seleniterna ha väckt den tanken att detta klot är obebodt. Hvarpå skulle från deras ståndpunkt de antaganden stödja sig, hvilka talade till fördel för dess beboelighet? De hafva en fast, ständigt bestående grund, på hvilken de kunna lefva; men man ser ej något dyligt på jorden. Kunna förnuftiga varelser lefva på detta atmosferiska hölje, som likformigt omsluter klotet? En selenit skulle drunkna, om han fülle ned deri. Kan någon lefva på detta gröna haf, som täcker större delen af jorden, eller på dessa moln, hvilka synas och försvinna hundra gånger om dagen? För öfrigt rullar jorden omkring med en sådan hastighet och företer ett elementernas ständiga uppror och ostadighet! På sin höjd kunde man tro, att dess invånare vore varelser utan tyngd, hvilka på något oförklarligt sätt hölle sig midt emellan det fasta och rörliga elementet. Huru skall man kunna tro på dylika existenser?

På sådant sätt hafva seleniterna, om de äro lika skarpa tänkare som vi, sedan länge kommit till visshet om att jorden är obebodd.

Sådant är, med några korta drag tecknadt, seleniterna Subvolves' fädernesland, sedt i fogelperspektiv. Vi skola nu aflägga ett besök i det okända land som bebos af Privolves.

II.

Under de långa och tynga nätterna — i sanning tysta, ty ej en vindfläkt afbryter den eviga stillheten — kunna seleniterna subvolves lyfta sina ögon mot himmelen och der betrakta jorden, deras jungfruliga